

Arrest

nr. 273 910 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 november 2021.

Zijn partner diende reeds op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Hondurese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tegucigalpa in de staat Morazan. U werkte van 2013 tot 2016 als burger voor de inlichtingendienst. U moest informatie vergaren over bendes via indirecte bronnen, zoals via kappers, of via directere bronnen. In 2016 stopte u met uw werk voor de inlichtingendienst.

In 2018 verhuisde u naar de stad San Pedro Sula in de staat Cortez om een vast contract te verkrijgen bij Price Market. U woonde er samen met uw partner K.G.G.(...) (CGVS X, OV X). Op 2 oktober 2019 kwamen twee leden van MS13 naar jullie appartement. Zij vroegen eerst K.(...) om voor hen drugs te dealen in het Altia Business Park waar hij werkte. Daarna kwamen ze naar u en zeiden dat ze wisten dat u eerder al voor de inlichtingendienst had gewerkt. Ze eisten dat u zou deelnemen aan de examens om opnieuw aangenomen te worden door de inlichtingendienst. Zij zouden later terug naar jullie appartement komen om de zaken verder te regelen. Nadat de bendeleden vertrokken belde u naar een generaal van de militaire politie die u kende van in uw tijd bij de inlichtingendienst en die tevens een vriend van de familie was. Hij zei dat u meteen kon beginnen als chefkok in de militaire basis in Tegucigalpa. U nam ontslag en vertrok naar Tegucigalpa. K.(...) verhuisde naar zijn grootmoeder in zijn geboortedorp Santa Barbara. Hij vertrok in november 2019 naar België. Vanuit België boekte hij uw vlucht.

In november 2019 kwamen twee personen naar uw ouders thuis en vroegen naar u. Uw moeder zei hen dat ze niet wist waar u was.

U nam ontslag en werkte op 20 december 2019 uw laatste dag als kok van de militaire politie. U kon niet meer in de basis blijven slapen en verbleef de laatste negen dagen voor uw vertrek bij uw ouders.

U kon tevens uw seksuele geaardheid niet openlijk beleven in Honduras.

U vertrok op 29 december 2019 naar België. U diende op 8 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, documenten aangaande uw werk in Honduras, een Belgisch werkcontract neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Honduras diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest MS13 omdat u niet gehoorzaamde aan hun eis om opnieuw lid te worden van de inlichtingendienst en hen informatie door te geven. Ook uw partner, K.G.G.(...), vreest MS13 omdat hij hun eis om drugs te verhandelen in het Altia Business Park niet gehoorzaamde. Echter, jullie verklaringen over deze problemen met MS13 zijn dermate incoherent en weinig overtuigend dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen.

Vooreerst verschilt het relaas dat u gaf tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dermate van het relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat dit op zich reeds de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas in ernstige mate onderuit haalt. Zo verklaarde u op de DVZ dat u na het incident van 2 oktober 2019 in San Pedro Sula naar Tegucigalpa vluchtte en daar begon te werken als kok voor de militaire politie. Wanneer u op een dag uw salaris ging halen werd u aangesproken door twee bendeleden die zeiden dat ze wisten dat u voor de militaire politie werkte en dachten dat u hun

eerdere eis had gehoorzaamd en dat u informatie kon beginnen door te geven. Omdat ze u wiste te lokaliseren, ondanks dat u van stad was veranderd, besliste u om het land te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat er na het incident van oktober 2019 in San Pedro Sula niets meer is gebeurd. Gevraagd of u sinds dit incident nog op een of andere manier benaderd of gecontacteerd werd zegt u van niet (CGVS, p. 15 en 16). Gevraagd waarom de bende dan niets meer ondernomen heeft om jullie te benaderen of druk op jullie te zetten zegt u dat u in het militair complex verbleef om een tweede incident te vermijden (CGVS, p. 16). Dergelijke strijdige verklaringen maken dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat u na het incident van 2 oktober 2019 in San Pedro Sula nog een tweede keer benaderd bent geweest door hen in Tegucigalpa zegt u dat u het op de DVZ had over het incident waarbij zij uw moeder vroegen naar u (CGVS, p. 18). Gezien u op de DVZ dermate specifieke informatie geeft over dit tweede incident – u ging uw salaris halen, ze dachten dat u hen daadwerkelijk had gehoorzaamd, u vertrok uit het land omdat zij u na uw vlucht uit San Pedro opnieuw wisten te vinden – is dit geenszins aannemelijk.

K.(...) verklaarde op de DVZ dat hij van de bende pakketjes moest verdelen op zijn werk. Aangaande uw problemen verklaart hij het volgende: “F.(...) had dezelfde problemen. [...] F.(...) werkte bij Pricemarket. Tegenover zijn werk is de nationale universiteit. Het is dus ook een strategische plek voor bestellingen.” (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat hij aangeeft dat u ook pakketjes zou moeten verdelen en niets vermeldt over hun eis dat u opnieuw voor de inlichtingendienst moest werken om informatie door te geven is opmerkelijk.

Voorts is het opmerkelijk dat K.(...) een van de daders zou kennen via zijn kerkgroep maar dat u zelf geen enkele concrete informatie weet te bieden over deze jongen, noch over de verschillende keren dat K.(...) deze jongen gezien zou hebben. K.(...) verklaarde hierover dat zijn naam Kelvin is en dat hij in dezelfde kolonie als jullie woonde. K.(...) ontmoette hem een eerste keer begin 2019 in de kerk. De tweede keer ging hij mee met K.(...) naar een bijeenkomst bij de bisschop. De derde keer zag hij hem opnieuw in de kolonie en had hij een gesprek over waarom Kelvin niet meer naar de kerk kwam (CGVS 19/26635, p. 11 en 12). Gevraagd wat K.(...) allemaal tegen u zou hebben gezegd over Kelvin verklaart u dat hij louter zei dat hij ook samenkwam met de andere jongeren in de kerkvergaderingen (CGVS, p. 12). Gevraagd of u K.(...) niet uithoorde over deze jongen zegt u dat u hem geen vragen stelde en dat u zich focuste op wat zij vroegen en er verder geen aandacht aan gaf (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat die jongen de reden was waarom u uw land diende te verlaten en gevraagd waarom u K.(...) niet uitvroeg over Kelvin – wie die jongen was, hoe hij heette, hoe vaak hij naar de kerk kwam en dergelijke – zegt u dat het eigenlijke probleem niet de jongeren zijn maar de personen die boven hen staan omdat zij degene zijn die handelen en niet de jongeren (CGVS, p. 12). Een dergelijke mate van desinteresse – na twee jaar bent u nog steeds niets meer te weten gekomen over deze dader en zijn ontmoetingen met K.(...) – doet verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Uw verklaringen over wat er sinds het incident van oktober 2019 gebeurde zijn ook weinig coherent of overtuigend. Gevraagd of uw ouders nog problemen hebben gekend hierna zegt u van niet “want zij zijn er niet van op de hoogte wat de reden is waarom ik het land verlaten heb” (CGVS, p. 5). De vraag wordt later opnieuw gesteld waarop u op zeer vage wijze antwoordt: “Rechtstreeks niet, ik wilde hen daar niet in betrekken”. Ook uw broer en zussen zouden geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 11). Gevraagd te verklaren hoe het komt dat niemand van uw familie nog problemen heeft gekend zegt u dat de bende geen link zou hebben gelegd met uw familie (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat de bende wel veel persoonlijke informatie over u had – ze wisten waar u woonde en dat u drie jaar eerder voor de inlichtingendienst had gewerkt – en gevraagd waarom zij uw familie nooit hebben benaderd na jullie vlucht uit San Pedro Sula zegt u eerst dat ze uw spoor kwijt moeten zijn geraakt om daarna plots toe te voegen dat er eind november of begin december twee mannen bij uw ouders thuis zijn geweest op zoek naar u (CGVS, p. 12 en 16). Dat u eerst verklaart dat uw familie geen problemen heeft gekend omdat de bende geen link zou hebben gelegd met uw familie maar daarna weer zegt dat twee mannen u hebben gezocht bij uw ouders thuis is vreemd.

Over dit incident bij uw ouders thuis blijkt K.(...) dan weer weinig concreets te weten. Hij verklaart dat u had gezegd dat de bende contact had opgenomen met uw moeder maar dat zij zei van niets te weten. Daarna hadden zij geen contact meer opgenomen en K.(...) weet niet of dit misschien kwam doordat uw moeder van telefoonnummer was veranderd (CGVS 19/26635, p. 11). Gevraagd te vertellen wat hij weet over dit incident antwoordt K.(...) volkomen naast de vraag. De vraag wordt herhaald waarbij hij aangeeft niet te weten of ze haar gebeld hadden of dat zij bij haar aan de deur waren gekomen. Hij zou hier zelfs niet naar gevraagd hebben (CGVS 19/26635, p. 11). Dat K.(...) nog steeds niet weet wat er is gebeurd

wanneer de bende uw ouders benaderde is zeer opmerkelijk. Immers kan verwacht worden dat hij hier toch enige interesse voor zou tonen, gezien zijn eigen familie in dezelfde problemen zou kunnen geraken. Dat hij er zelfs niet naar zou hebben gevraagd maakt zijn verklaringen maar weinig doorleefd.

Tevens is het dan vreemd dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf de laatste negen dagen voor uw vertrek nog bij uw ouders te hebben gewoond (CGVS, p. 4). Dat er twee mannen bij u thuis op zoek waren naar u – en u dus wist dat zij u daar konden vinden – maar u daarna nog negen dagen thuis verblijft is opmerkelijk. Gevraagd waarom u nog bij uw ouders heeft gewoond, gezien het risico dat de bende u daar zou aantreffen, zegt u louter dat u niet meer in het militair complex kon verblijven en de laatste periode dan maar bij uw ouders heeft overbrugd. Erop gewezen dat u op dat moment al wist dat ze u daar konden vinden – en daadwerkelijk waren komen zoeken – zegt u louter dat dat een risico was dat u moest nemen en dat u geen andere mogelijkheid had. U voegt daar nog aan toe dat u gebruik maakte van de eindejaarsfeestdagen, zonder te verklaren op welke manier dit relevant zou kunnen zijn (CGVS, p. 17). De loutere melding dat u geen andere mogelijkheid had is geenszins overtuigend voor de vaststelling dat u nog negen dagen bij uw ouders verbleef, wetende dat de bende u daar reeds was komen zoeken.

K.(...) verklaart voorts dat jullie nog twee dagen na het incident van 2 oktober in het appartement zijn gebleven (CGVS 19/26635, p. 8). Gezien de bedreigingen door de bende en het feit dat ze zouden terugkomen naar jullie appartement wordt hem gevraagd waarom jullie nog twee dagen zijn gebleven waarop hij zegt dat jullie niet alles konden achterlaten en nog zaken moesten regelen voor het werk (CGVS 19/26635, p. 8). Dit verklaart geenszins waarom jullie niet tijdelijk elders verbleven. K.(...) voegt hieraan toe dat jullie er niet aan dachten dat zij zo snel reeds zouden terugkeren (CGVS 19/26635, p. 8). Gevraagd waarom jullie hier niet aan dachten zegt hij dat de mensen zeggen dat de bende altijd een week wegblijft (CGVS 19/26635, p. 8). Dat kan vanzelfsprekend niet overtuigen. K.(...) voegt hier nog aan toe dat men in Honduras ook niet zomaar een overnachting kan regelen en dat jullie de financiële middelen niet hadden om een kamer te betalen (CGVS 19/26635, p. 8). Ook deze verklaringen zijn, zeker gezien jullie de voorbije jaren allebei werkten (CGVS, p. 5 en 6 en CGVS 19/26635, p. 5), maar weinig overtuigend. Dat jullie nog twee dagen thuis verbleven, ondanks dat de bende had gezegd dat ze zouden terugkomen (CGVS, p. 10 en CGVS 19/26635, p. 6), is vreemd. Dat de verklaringen van K.(...) hierover bovendien vaag en weinig overtuigend zijn doet verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Deze incoherente en weinig overtuigende verklaringen over wat er na 2 oktober nog is gebeurd doen verder twijfelen aan uw problemen met MS13.

Het is ook vreemd dat u uw familie niet inlichtte over uw problemen en waarschuwde voor het gevaar dat hen mogelijks te wachten stond (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u dit niet deed zegt u dat zij al eerder gelijkaardige feiten hadden meegemaakt wanneer de bende in 2013 uw broer, die militair is, zou hebben willen vermoorden (CGVS, p. 16). Aangezien dit geenszins verklaart waarom u uw ouders niet waarschuwde voor het gevaar vanwege uw problemen wordt u opnieuw gevraagd waarom u hen niet inlichtte zodat zij veiligheidsmaatregelen zouden kunnen nemen, waarop u antwoordt dat de plaats waar zij nu woonden – waarheen ze verhuisden na de vorige problemen omwille van uw broer – relatief veilig was en dat u hen niet ongerust wilde maken. U wordt erop gewezen dat ze niet veilig waren gezien de bende hen reeds had gevonden waarop u dit bevestigt en louter toevoegt dat ze enkel problemen zouden krijgen indien u daar ook zou zijn (CGVS, p. 16). Deze verklaringen over waarom u uw ouders niet waarschuwde voor het gevaar zijn geenszins overtuigend.

Gevraagd wat jullie gedaan hebben om ervoor te zorgen dat MS13 jullie familie geen kwaad zou kunnen doen zegt u dat de bende louter focust op hun doelwit zelf en dus niet op de familie (CGVS, p. 17). Dit overtuigt niet. U voegt eraan toe dat de bende niets meer kan doen omdat u het land verlaten hebt (CGVS, p. 17). Dit verklaart geenszins waarom u uw familie niet inlichtte om veiligheidsmaatregelen – bijvoorbeeld de autoriteiten inschakelen, verhuizen, ander werk zoeken – te kunnen nemen, en al zeker niet waarom uw familie veilig zou zijn voor de bende, die – zeker aanvankelijk – niet kon weten dat u het land had verlaten, en voor eventuele wraakacties vanwege uw vlucht.

De moeder van K.(...) was wel op de hoogte van jullie problemen (CGVS 19/26635, p. 6 en 7). Gevraagd of zijn moeder veiligheidsmaatregelen had genomen tegen mogelijke problemen met de bende – MS13 was ook in haar wijk actief – antwoordt hij: “ja, dat was niet de bedoeling maar omwille van corona moest ze stoppen met werken en kwam ze het huis niet uit” (CGVS 19/26635, p. 9). Echter, in oktober 2019 was er nog geen sprake van een wereldwijze pandemie vanwege het Coronavirus. Deze loutere stelling kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

Voorts zijn uw verklaringen over de werkwijze van MS13 zeer vreemd en weinig overtuigend. Zo benaderden u, een voormalig lid van de inlichtingendienst die tegen de georganiseerde misdaad streed – iets waarvan zij blijkbaar op de hoogte waren (CGVS, p. 14) –, en eisten zonder meer dat u opnieuw zou werken voor hen om informatie door te geven. Tevens eisten ze van uw partner dat hij drugs zou verhandelen in zijn werkwijk. Ze zouden de drugs komen brengen en hij moest daarna thuis dan het geld geven (CGVS 19/26635 p. 6 en 10). De communicatie hierover zou dan in persoon op jullie appartement verlopen (CGVS, p. 13). Een dergelijke roekeloze en onvoorzichtige werkwijze is weinig aannemelijk. Immers zijn er geen enkele aanwijzingen in uw verklaringen waarom de bende zich veilig achtte om een voormalig lid van de inlichtingendienst te bedreigen en een drugshandel via zijn woonst te laten verlopen. U wordt eerst gevraagd op welke manier de bende u zou kunnen laten gehoorzamen maar u vertelt op ontwijkende wijze over de verschillende ingangsexamens voor de inlichtingendienst. Nogmaals gevraagd hoe zij ervoor zouden kunnen zorgen dat u daadwerkelijk deed wat zij wilden antwoordt u opnieuw volkomen naast de vraag dat zij iemand nodig hadden om informatie door te geven en dat ze ook al een contact hadden in de inlichtingendienst (CGVS, p. 14). U wordt nogmaals gevraagd hoe ze konden garanderen dat u zou doen wat zij wilden maar u antwoordt op weinig coherente wijze dat mensen kunnen vluchten maar vroeg of laat naar het nulpunt terugkomen omdat zij werk nodig hebben. Dit raakt kant noch wal. U voegt dan nog toe dat men wel moet gehoorzamen omdat ze u anders vermoorden, waarna u vertelt over een moord in het verleden (CGVS, p. 14). Dat u niet kan uitleggen waarom de bende ervan uit ging dat jullie zonder meer zouden gehoorzamen – dat u de inlichtingendienst opnieuw zou vervoegen en zomaar informatie zou delen met hen, en zij jullie ladingen drugs en geld zouden toevertrouwen en K.(...) inschakelen om drugs te verhandelen – maakt uw relaas weinig geloofwaardig.

U wordt dan gevraagd hoe de bende ervoor zou zorgen dat zij zelf niet in de problemen zouden komen, gezien het risico om een voormalig lid van de veiligheidsdienst te bedreigen en – indirect – te betrekken in hun drugshandel – en het feit dat ze ook aangaven terug naar uw appartement te komen voor verdere afspraken, maar u vertelt louter op algemene wijze dat de georganiseerde misdaad in Honduras overal bij betrokken is en dat hun werkwijze veranderd is (CGVS, p. 14). U wordt gevraagd hoe ze konden garanderen dat ze bijvoorbeeld niet zouden worden gearresteerd indien ze terug naar uw appartement zouden komen – een toch geen onverwachte uitkomst gezien hun roekeloze werkwijze – maar u kan louter zeggen dat zij zeker al wel iemand in de inlichtingendienst hadden zitten gezien zij dergelijke persoonlijke informatie over u wisten (CGVS, p. 14). Omdat dit nog steeds deze uiterst vreemde en roekeloze werkwijze van de bende niet verklaart wordt de vraag nogmaals gesteld maar u geeft geen bijkomende informatie en heeft het louter over de algemene corruptie van de autoriteiten in Honduras (CGVS, p. 15). Dit overtuigt geenszins.

Deze door u geschetste roekeloze en agressieve aanpak van de bende op 2 oktober valt dan weer geenszins te rijmen met hun quasi complete stilte sinds 2 oktober 2019. U verklaart dat u noch K.(...) sinds 2 oktober 2019 zelf nog op een of andere wijze benaderd of gecontacteerd geweest zijn (CGVS, p. 15 en 16). Ook K.(...) zijn moeder en haar vriend, die eveneens in San Pedro Sula wonen in een wijk waar MS13 actief is (CGVS 19/26635, p. 4 en 8), zijn niet meer benaderd geweest (CGVS 19/26635, p. 9). Na verschillende vragen hieromtrent geeft u uiteindelijk nog aan dat er twee mannen naar u zijn komen vragen bij uw moeder thuis, maar zij namen vrede met uw moeders loutere antwoord niet te weten waar u was (CGVS, p. 12). Gezien zij duidelijk persoonlijke informatie over u en K.(...) – en uw familie – hadden en is het weinig aannemelijk dat zij jullie zo goed als met rust lieten sinds 2 oktober. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u in het militair complex verbleef en K.(...) in Santa Barbara (CGVS, p. 16). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met MS13.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw voormalige werk bij de inlichtingendienst op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Er dient opgemerkt dat dit werk reeds van 2016 dateert. Nergens haalt u aan dat u omwille van uw werk problemen heeft gehad, tot het incident van 2 oktober 2019. Echter, zoals reeds aangehaald kan er aan dit incident geen geloof gehecht worden. Gezien u de jaren na uw ontslag bij de inlichtingendienst in 2016 geen – geloofwaardige – problemen heeft gekend omwille van dit werk kan u niet aantonen bij terugkeer problemen te zullen ondervinden

louter omwille van dit werk. Ook wat betreft uw werk als kok voor de militaire politie van oktober tot december 2019 zijn er geen aanwijzingen in uw verklaringen dat u problemen zou krijgen vanwege dit werk bij terugkeer naar Honduras.

Daarnaast verklaart u vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Honduras op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Hondurese maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en gewelddaden tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, waarbij in het bijzonder transvrouwen worden getroffen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Er zijn ernstige tekortkomingen wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Onderrapportage wegens angst voor discriminatie en geweld van ordediensten en straffeloosheid zijn een probleem. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid dient opgemerkt te worden dat dank zij het werk van LGBTI-organisaties en – groepen, discriminatie en haatmisdrijven tegen personen omwille van hun seksuele oriëntatie en/ of genderidentiteit in 2013 in de strafwet werd opgenomen. Er bestaat verder een gespecialiseerde onderzoekseenheid bij de politie die zich toelegt op het onderzoek naar geweldsdelicten tegen LGBTI-persoon en andere kwetsbare groepen. Met de verkiezing van een homoseksuele man in het parlement en een presidente, Xiomara Castro, die de situatie van de LGBTI-gemeenschap ter harte neemt, is er sprake van positieve geluiden in het politieke landschap. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in Honduras organisaties actief zijn die ijveren voor LGBTI-rechten. In 2016 werd het platform 'Access to Justice Board' opgericht om de dialoog tussen deze organisaties, de nationale autoriteiten en internationale vertegenwoordigers te bevorderen en strategieën vast te leggen om de discriminatie en het geweld waarmee de LGBTI-gemeenschap in Honduras wordt geconfronteerd, te voorkomen en erop te reageren. Er wordt ook een Pride Parade georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in Honduras het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor Honduras van juli 2016, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/579767434.html>, als standpunt dat een verzoek van een lid van de LGBTI-gemeenschap moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U gaf tijdens het interview op de DVZ nergens aan problemen te hebben gekend of een vrees te hebben omwille van uw geaardheid. Op het CGVS wordt u gevraagd of u ooit problemen heeft gekend omwille van uw geaardheid waarop u verklaart dat niemand op de hoogte was van uw geaardheid (CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw precieze vrees bij terugkeer geeft u aan te vrezen dat u niet aanvaard zou worden en dat u uw homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. U voegt toe dat u lastig werd gevallen op het werk. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u beledigd werd omdat u zich niet macho gedroeg (CGVS, p. 21). Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging.

In de mate dat u aanvoert dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid niet kan verwachten dat hij die geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men in casu evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet om verdere problemen te vermijden, blijkt uit wat volgt niet dat u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield. Er kan immers opgemerkt worden dat u verschillende romantische relaties heeft gehad en eveneens verschillende seksuele contacten met andere mannen (CGVS, p. 19 en 20). U woonde tevens samen met uw partner K.(...) in Honduras. U ging vaak uit eten met K.(...) in restaurants (CGVS, p. 19). De moeder van K.(...) was op de hoogte van uw relatie en steunde jullie hierin. Zo hielp zij jullie aan een appartement te geraken wanneer de huisbaas haar vroeg of jullie wel degelijk neven waren zoals jullie zeiden (CGVS, p. 20). Op het werk ging u om met vrouwen die een vermoeden hadden dat u homoseksueel bent en daar geen problemen mee hadden (CGVS, p. 21). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u fysieke agressie meemaakte in Honduras omwille van uw geaardheid. De vaststellingen

dat u beledigd werd door uw collega's omdat u zich niet macho gedroeg zoals hen is onvoldoende ernstig om als vervolging beschouwd te worden. Ook het enkele feit dat u zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in Honduras, is niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken. Uit het geheel van wat voorafgaat, kan besloten worden dat u uw seksualiteit in Honduras met een zekere mate van vrijheid kon beleven. U haalt doorheen uw relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat u met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier ter discussie staan. De documenten van uw werk bij de inlichtingendienst en de militaire politie hebben louter betrekking op uw tewerkstelling daar, wat hier niet onmiddellijk betwist wordt. Het Belgische werkcontract heeft betrekking op uw situatie in België en wijzigt niets aangaande de vaststellingen over uw situatie in Honduras.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Honduras, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Honduras werd de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras" van 27 juli 2016 in rekening genomen en de "Country of Origin Report. Honduras." van juli 2019. Uit deze informatie blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegerelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtelijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïsoleerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras" van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Tevens benadrukt hij het aanwezige geweld in Honduras zoals ook in de bestreden beslissing naar voren komt. Hij houdt voor dat hij omwille van zijn profiel als voormalig lid van de inlichtingendienst en kok van de militaire politie in het bijzonder dreigt te worden geïdoleerd bij een gedwongen terugkeer naar Honduras.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij door zijn seksuele oriëntatie vervolging riskeert en waarvoor in Honduras geen adequate bescherming is.

Hij benadrukt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert beperkt is door het erkende probleem van onderrapportage wegens angst voor discriminatie en geweld van ordediensten.

Voor verzoeker is het duidelijk dat, hoewel homoseksuele handelingen op zich niet strafbaar zijn en er in theorie bepalingen zijn opgenomen in de strafwet rond discriminatie en haatmisdrijven tegen personen omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit, het duidelijk is dat (willekeurig) geweld zich richt tegen homoseksuelen en er sprake is van straffeloosheid.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart Honduras te hebben verlaten om een tweevoudige reden:

- (i) Hij vreest de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) omdat hij niet zou hebben gehoorzaamd aan hun eis om opnieuw lid te worden van de inlichtingendienst en hen informatie door te geven; ook zijn partner vreest MS-13 omdat hij niet zou hebben gehoorzaamd aan hun eis om drugs te verhandelen.
- (ii) Verzoeker stelt dat hij zijn seksuele geaardheid niet openlijk kon beleven in Honduras en verklaart vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele oriëntatie.

4.2. Uit de door partijen ter beschikking gestelde landeninformatie met betrekking tot Honduras – in het bijzonder de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Honduras”* van 27 juli 2016 – blijkt dat Honduras wordt geconfronteerd met wijdverspreid benderelateerd geweld, extreme armoede en drugtrafiek. De belangrijkste bendes actief in Honduras zijn MS-13 en Barrio 18 alsook in mindere mate Chirizos. Deze laatste bende bestaat voornamelijk uit kinderen en jongeren. Terwijl MS-13 voornamelijk inkomsten genereert uit drugtrafiek, is Barrio 18 voor zijn inkomsten nog steeds zeer afhankelijk van afpersingspraktijken in de wijken die het controleert. Beide bendes bestaan in Honduras vooral uit jonge mensen tussen 12 en 30 jaar en de activiteiten van beide bendes concentreren zich in grote steden zoals San Pedro Sula, La Ceiba en Tegucigalpa die hoge moordcijfers laten noteren.

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer, personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes, personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn of banden daarmee hebben, LGBT-personen, bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen en leden van de inheemse, Afro-Hondurese en landbouwersgemeenschappen betrokken in gronddisputen (UNHCR guidelines, p. 44).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen

van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*; *"Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."*; *"Depending on the particular circumstances of the case (...)"*, p. 44 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Honduras, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

4.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, met name zijn paspoort en identiteitskaart (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Deze documenten houden evenwel geen verband met het vluchtrelaas.

Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende zijn vroegere tewerkstelling bij de inlichtingendienst en de militaire politie die enkel zijn professionele activiteiten bevestigen. Hieruit kunnen verzoekers beweerde problemen met de bende MS-13 ten gevolge van zijn tewerkstelling echter niet blijken.

Het Belgisch werkcontract heeft betrekking op zijn situatie in België en houdt geen verband met het vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen vooreerst dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen die hij met bendeleden van de MS-13 zou hebben gekend. Zo merkt de commissaris-generaal op dat (i) het relaas dat verzoeker gaf tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in grote mate verschilt van het relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, (ii) hoewel verzoekers partner K. een van de daders zou kennen via zijn kerkgroep, verzoeker geen enkele concrete informatie weet te bieden over deze jongen noch over de verschillende keren dat K. deze jongen zou hebben gezien, (iii) verzoekers verklaringen over wat er sinds het incident van oktober 2019 gebeurde weinig coherent noch overtuigend zijn, (iv) verzoeker de laatste negen dagen voor zijn vertrek bij zijn ouders zou hebben gewoond terwijl hij wist dat ze hem daar konden vinden, (v) verzoeker en zijn partner nog twee dagen na het incident van 2 oktober in het appartement zouden zijn gebleven ondanks waarschuwingen van de bende dat ze zouden terugkomen, (vi) verzoeker zijn familie niet inlichtte over zijn problemen noch waarschuwde voor het gevaar dat hen mogelijk te wachten stond, (vii) zijn verklaringen over de werkwijze van MS-13 weinig overtuigend zijn.

Volledigheidshalve bemerkt de commissaris-generaal nog dat zijn voormalig werk bij de inlichtingendienst op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft verzoekers homoseksuele geaardheid bemerkt de commissaris-generaal dat, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Honduras sprake is van homofobie, discriminatie en gewelddaden tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, er voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Vooreerst gaf verzoeker tijdens het interview op de DVZ nergens aan problemen te hebben gekend of een vrees te hebben omwille van zijn geaardheid. Verder stelt de commissaris-

generaal vast dat uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS niet blijkt dat hij zijn seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield, noch haalde hij enig voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas.

Verzoeker brengt geen overtuigende argumenten bij die het geheel aan deze motieven kunnen verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

4.4.1. Vooreerst stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat het relaas dat verzoeker gaf tijdens zijn interview op de DVZ in grote mate verschilt van het relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS: *“Zo verklaarde u op de DVZ dat u na het incident van 2 oktober 2019 in San Pedro Sula naar Tegucigalpa vluchtte en daar begon te werken als kok voor de militaire politie. Wanneer u op een dag uw salaris ging halen werd u aangesproken door twee bendeleden die zeiden dat ze wisten dat u voor de militaire politie werkte en dachten dat u hun eerdere eis had gehoorzaamd en dat u informatie kon beginnen door te geven. Omdat ze u wiste te lokaliseren, ondanks dat u van stad was veranderd, besliste u om het land te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat er na het incident van oktober 2019 in San Pedro Sula niets meer is gebeurd. Gevraagd of u sinds dit incident nog op een of andere manier benaderd of gecontacteerd werd zegt u van niet (CGVS, p. 15 en 16). Gevraagd waarom de bende dan niets meer ondernomen heeft om jullie te benaderen of druk op jullie te zetten zegt u dat u in het militair complex verbleef om een tweede incident te vermijden (CGVS, p. 16).”*

Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS omtrent zijn vluchtrelaas, aan een misverstand rond de vraagstelling over wat er gebeurde na het incident van 2 oktober 2019. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud toen hij werd geconfronteerd met het gegeven dat hij op DVZ had gezegd dat hij na het incident in San Pedro nog eens werd benaderd in Tegucigalpa. Verzoeker beweert op de DVZ te hebben aangegeven dat het incident waarover hij vertelde plaatsvond ten aanzien van zijn moeder, waarbij de bendeleden zijn moeder vroegen naar hem, en dus niet ten aanzien van hemzelf (NPO, p. 18: *“Nee, wat ik gezegd heb is mij hebben ze niet rechtstreeks benaderd, ze zijn naar mijn ouders gegaan en hebben daar achter mij gevraagd want ik ging in mil complex niet buiten.”*).

Deze uitleg strookt evenwel niet met wat verzoeker concreet heeft verteld op de DVZ en de specifieke informatie die hij meegaf over dit tweede incident. In de opgetekende verklaringen bij de DVZ leest de Raad immers: *“Wanneer ik al in Tegucigalpa was, ging ik mijn salaris innen, wanneer ik tegengehouden werd door 2 andere personen van diezelfde bende MS13.”* (punt 5, eigen onderlijning).

Verzoeker gaf over dit tweede incident duidelijk aan dat hijzelf werd aangesproken door de twee bendeleden, niet zijn moeder. Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar.

De vaststelling dat verzoeker dermate strijdige verklaringen aflegt over zijn vluchtrelaas, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid af te schuiven op het verloop van het verhoor bij de DVZ. Hij bekritiseert het gegeven dat er bij het verhoor bij de DVZ geen vertrouwenspersoon of raadsman aanwezig was en wijst erop dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van DVZ lag zonder enige controle. Verzoeker voert aan dat hij de taal niet spreekt en dus volledig afhankelijk is van deze persoon bij de DVZ en betoogt verder dat de handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien hij geen bijstand had van een vertrouwenspersoon of raadsman en gelet op zijn gebrek aan kennis van het Nederlands

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielpcedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit.

Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de DVZ met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op de DVZ werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en dat hij geen gewag maakte van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Spaans aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2).

Verzoeker heeft ten overstaan van het CGVS, waar hij de bijstand van een advocaat genoot, niet verklaard dat hij moeilijkheden heeft ondervonden omwille van het gebrek aan een vertrouwenspersoon, raadsman of door een gebrekkige kennis van de taal. Integendeel, verzoeker antwoordde ten overstaan van het CGVS bevestigend dat het interview op de DVZ goed was verlopen, dat hij de tolk goed verstond en dat hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen. Hij meldde dat foutief over “broers” wordt gesproken terwijl hij slechts één broer heeft, maar gaf verder geen andere fouten of gebreken aan (NPO, p. 2).

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ nog andere fouten dan bovenstaande zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Het verzoekschrift voert verder geen concreet element aan waaruit kan blijken dat het verslag van het interview op de DVZ geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan waar en hoe er verkeerd zou zijn vertaald of genoteerd. Het is nochtans aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Er worden geen concrete of problematische vertaalfouten of andere onzorgvuldigheden aangeduid.

Het verslag van het interview bij de DVZ geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Gelet op wat voorafgaat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met verzoekers verklaringen.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt over het vluchtrelaas en de incidenten die hij zou hebben meegemaakt. Evenmin kan het verloop van het onderhoud bij de DVZ en bij het CGVS verzoekers voormelde inconsistente verklaringen verklaren.

De verklaringen van zijn partner komen overigens evenmin overeen met die van verzoeker. Zijn partner K. gaf immers bij de DVZ aan dat verzoeker dezelfde problemen had als hij. Verzoeker moest, net als hij, van de bende ook pakketjes verdelen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Over de eis van MS-13 dat verzoeker opnieuw voor de inlichtingendienst moest werken om informatie door te geven, vermeldt hij niets.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat ook tijdens zijn gehoor bij het CGVS incoherenties werden vastgesteld:

“Uw verklaringen over wat er sinds het incident van oktober 2019 gebeurde zijn ook weinig coherent of overtuigend. Gevraagd of uw ouders nog problemen hebben gekend hierna zegt u van niet “want zij zijn er niet van op de hoogte wat de reden is waarom ik het land verlaten heb” (CGVS, p. 5). De vraag wordt later opnieuw gesteld waarop u op zeer vage wijze antwoordt: “Rechtstreeks niet, ik wilde hen daar niet

in betrekken". Ook uw broer en zussen zouden geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 11). Gevraagd te verklaren hoe het komt dat niemand van uw familie nog problemen heeft gekend zegt u dat de bende geen link zou hebben gelegd met uw familie (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat de bende wel veel persoonlijke informatie over u had – ze wisten waar u woonde en dat u drie jaar eerder voor de inlichtingendienst had gewerkt – en gevraagd waarom zij uw familie nooit hebben benaderd na jullie vlucht uit San Pedro Sula zegt u eerst dat ze uw spoor kwijt moeten zijn geraakt om daarna plots toe te voegen dat er eind november of begin december twee mannen bij uw ouders thuis zijn geweest op zoek naar u (CGVS, p. 12 en 16). Dat u eerst verklaart dat uw familie geen problemen heeft gekend omdat de bende geen link zou hebben gelegd met uw familie maar daarna weer zegt dat twee mannen u hebben gezocht bij uw ouders thuis is vreemd."

Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledig aan voorbij.

4.4.2. Verder is het weinig aannemelijk dat verzoekers partner K. een van de daders zou kennen via zijn kerkgroep, maar dat verzoeker zelf geen enkele concrete informatie weet te bieden over deze dader, noch over de verschillende keren dat K. deze jongen zou hebben gezien. De commissaris-generaal motiveert hierover: *"K.(...) verklaarde hierover dat zijn naam Kelvin is en dat hij in dezelfde kolonie als jullie woonde. K.(...) ontmoette hem een eerste keer begin 2019 in de kerk. De tweede keer ging hij mee met K.(...) naar een bijeenkomst bij de bisschop. De derde keer zag hij hem opnieuw in de kolonie en had hij een gesprek over waarom Kelvin niet meer naar de kerk kwam (CGVS 19/26635, p. 11 en 12). Gevraagd wat K.(...) allemaal tegen u zou hebben gezegd over Kelvin verklaart u dat hij louter zei dat hij ook samenkwam met de andere jongeren in de kerkvergaderingen (CGVS, p. 12). Gevraagd of u K.(...) niet uithoorde over deze jongen zegt u dat u hem geen vragen stelde en dat u zich focuste op wat zij vroegen en er verder geen aandacht aan gaf (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat die jongen de reden was waarom u uw land diende te verlaten en gevraagd waarom u K.(...) niet uitvroeg over Kelvin – wie die jongen was, hoe hij heette, hoe vaak hij naar de kerk kwam en dergelijke – zegt u dat het eigenlijke probleem niet de jongeren zijn maar de personen die boven hen staan omdat zij degene zijn die handelen en niet de jongeren (CGVS, p. 12). Een dergelijke mate van desinteresse – na twee jaar bent u nog steeds niets meer te weten gekomen over deze dader en zijn ontmoetingen met K.(...) – doet verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas."*

Het lichtvoetig betoog dat *"de vrees voor MS13 ten onrechte wordt verward door het CGVS met de vrees die uitgaat van beide leden"* en dat *"de vrees voor de groepering waartoe beide leden behoren primair [is]"*, is weinig beduidend. Met dergelijk verweer worden er geen objectieve, concrete elementen aangebracht die voorgaande beoordeling kunnen weerleggen, laat staan in een ander daglicht kunnen stellen. De Raad wijst er op dat, indien verzoeker daadwerkelijk een vrees koesterde voor de MS-13 en hij door leden van deze bende werd bedreigd, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij navraag doet naar deze leden, te meer zijn partner contact had met een van deze leden (NPO K., p. 11-12) en hij dus langs deze weg gemakkelijk meer kon te weten komen. De vaststelling dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om zijn partner uit te horen over deze jongen, valt niet te rijmen met zijn beweerde vrees voor vervolging en kan niet worden verschoond door zijn beweerde vrees 'voor de MS-13 als groepering'.

Verzoekers nalaten getuigt van een gebrek aan interesse en ondermijnt verder zijn vrees voor vervolging door deze bendeleden van de MS-13.

Bovendien kan ook voor verzoekers partner K. worden gesteld dat hij een gebrekkige interesse etaleert. De commissaris-generaal stelt hierover terdege: *"Over dit incident bij uw ouders thuis blijkt K.(...) dan weer weinig concreets te weten. Hij verklaart dat u had gezegd dat de bende contact had opgenomen met uw moeder maar dat zij zei van niets te weten. Daarna hadden zij geen contact meer opgenomen en K.(...) weet niet of dit misschien kwam doordat uw moeder van telefoonnummer was veranderd (CGVS 19/26635, p. 11). Gevraagd te vertellen wat hij weet over dit incident antwoordt K.(...) volkomen naast de vraag. De vraag wordt herhaald waarbij hij aangeeft niet te weten of ze haar gebeld hadden of dat zij bij haar aan de deur waren gekomen. Hij zou hier zelfs niet naar gevraagd hebben (CGVS 19/26635, p. 11). Dat K.(...) nog steeds niet weet wat er is gebeurd wanneer de bende uw ouders benaderde is zeer opmerkelijk. Immers kan verwacht worden dat hij hier toch enige interesse voor zou tonen, gezien zijn eigen familie in dezelfde problemen zou kunnen geraken. Dat hij er zelfs niet naar zou hebben gevraagd maakt zijn verklaringen maar weinig doorleefd."*

Verzoeker laat deze pertinente vaststelling volledig ongemoeid.

4.4.3. Net zoals de commissaris-generaal acht de Raad het voorts weinig geloofwaardig dat verzoeker en zijn partner nog twee dagen na het incident van 2 oktober in het appartement zouden zijn gebleven. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat het een korte periode betreft. Evenwel, gelet op de bedreigingen door de bende en het feit dat de bende had gezegd dat ze zouden terugkomen naar hun appartement,

kan niet worden aangenomen dat verzoeker en zijn partner het risico zouden nemen hen er opnieuw tegen te komen. Geen van beiden waren immers bereid om uit te voeren wat van hen werd geëist (NPO verzoeker, p. 10). De bewering dat ze wisten dat het enige tijd zou kunnen duren alvorens de bendeleden zouden terugkeren, overtuigt niet. K. zou immers enkel van horen zeggen hebben dat de bende altijd een week weg blijft (NPO K., p. 8) waardoor zij dit dan ook niet met zekerheid konden hebben geweten. Het risico dat de bendeleden reeds binnen die twee dagen zouden terugkomen, bestond derhalve wel degelijk waardoor het weinig aannemelijk is dat zij niet onmiddellijk zijn vertrokken, te meer verzoeker verklaart dat zij diezelfde dag nog beslisten dat ze moesten vertrekken uit San Pedro.

Gezien er twee mannen bij verzoekers ouderlijk thuis op zoek zijn geweest naar hem en dus het risico erin bestond dat bendeleden hem daar zou aantreffen, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker de laatste negen dagen voor zijn vertrek uit Honduras nog bij zijn ouders zou hebben gewoond. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees. De uitleg dat hij geen andere mogelijkheden had op dat moment en dat zij moesten voorzien in hun essentiële basisbehoeften, overtuigt niet nu verzoeker en zijn partner de voorbije jaren allebei werkten (NPO verzoeker, p. 5-6; NPO K., p. 5). Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen.

4.4.4. Ter vergoelijking voor het feit dat hij zijn familie niet inlichtte over zijn problemen noch waarschuwde voor het gevaar dat hen mogelijk te wachten stond, benadrukt verzoeker dat de MS-13 enkel hem viseerde en dat hij zijn familie niet nodeloos angst wilde aanjagen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij echter ook dat het belangrijk was voor de bende dat zij hem konden vinden en het *“wel een probleem [zou] geweest zijn als ik in Honduras gebleven zou zijn, want dan hadden ze mij kunnen bedreigen met mijn ouders”* (NPO verzoeker, p. 17). Sinds de start van zijn problemen met de MS-13 op 2 oktober 2019, bleef verzoeker nog bijna drie maanden in Honduras tot zijn vertrek op 29 december 2019. Bovendien kon de bende, toch zeker aanvankelijk, niet weten dat verzoeker het land had verlaten. Zijn familie liep gedurende deze periode dan ook wel degelijk het risico om door de bende MS-13 te worden bedreigd, gezien zij op zoek waren naar verzoeker, getuige hiervan ook het beweerde bezoek bij zijn ouderlijk thuis door twee mannen die naar verzoeker zouden hebben gevraagd (NPO verzoeker, p. 12). Er kan dan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat verzoeker zijn familie zou inlichten over zijn problemen en het gevaar dat hen mogelijk te wachten stond in de periode dat hij nog in Honduras verbleef, opdat ze veiligheidsmaatregelen hadden kunnen nemen en waakzaam hadden kunnen zijn of zichzelf hadden kunnen beschermen. De vaststelling dat verzoeker dit heeft nagelaten, stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees en ondermijnt verder zijn vluchtrelaas.

4.4.5. Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat de pogingen van de bende MS-13 om, enerzijds, een voormalig lid van de inlichtingendienst die tegen de georganiseerde misdaad streed te bedreigen en, anderzijds, een drugshandel via zijn woonst te laten verlopen, getuigen van roekeloze en onvoorzichtige werkwijze die weinig aannemelijk overkomt. Bij confrontatie met deze vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud, kon verzoeker hier ook geen aannemelijke verklaring voor bieden, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

In voorliggend verzoekschrift wijst verzoeker op de impact die de bende MS-13 heeft op de samenleving in Honduras waardoor er een gevoel van onaantastbaarheid bestaat bij deze bendeleden en het volgens hem wel aannemelijk is dat zij geen terughoudendheid hebben gevoeld om hem te benaderen in zijn appartement. Hij benadrukt ook dat hij slechts een voormalig lid was van de inlichtingendienst, waardoor het risico voor MS-13 beperkt was. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheid te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van zijn ongeloofwaardige verklaringen door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring, is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoeker biedt met dit betoog overigens geen verklaring voor de vaststelling dat de door hem geschetste roekeloze en agressieve aanpak van de bende op 2 oktober, waarbij zij naar verzoekers appartement kwamen, geenszins valt te rijmen met de nagenoeg complete stilte sinds 2 oktober 2019. Integendeel, indien leden van de bende MS-13 zich werkelijk onaantastbaar wanen en het risico nemen om een voormalig lid van de inlichtingendienst te bedreigen, komt het allerm minst geloofwaardig over dat noch verzoeker noch zijn partner nog zijn benaderd of gecontacteerd en dat de mannen die verzoekers moeder thuis hebben benaderd, genoeg namen met haar loutere antwoord niet te weten waar hij was (NPO verzoeker, p. 12). Gezien zij duidelijk persoonlijke informatie over verzoeker, zijn partner en zijn familie hadden, is het weinig aannemelijk dat zij hen zo goed als met rust lieten sinds 2 oktober 2019.

4.4.6. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de overige terechte motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat, zodat deze gehandhaafd blijven.

4.4.7. Het geheel aan documenten en alsook het geheel aan de tegenstrijdige, onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker in acht genomen, besluit de Raad samen met de commissaris-generaal dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de bende MS-13 geen geloof kan worden gehecht.

Het feit dat verzoeker voormalig lid was van de inlichtingendienst en kok van de militaire politie, doet hier geen afbreuk aan. Deze elementen en verzoekers profiel staan hier niet ter discussie. Het loutere gegeven dat een verzoeker een bepaald profiel zou hebben, volstaat op zich echter niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar Honduras. Verzoeker heeft dit niet aannemelijk gemaakt.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Honduras reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Honduras verliet omwille van benderelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benderelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit Honduras om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad betwist niet dat Honduras een hoge mate van crimineel geweld kent. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Honduras, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar dat land werkelijk dreigt te worden vervolgd en gevisieerd of dat hij een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Honduras dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te individualiseren en te concretiseren. Gelet op voorgaande overwegingen, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Honduras, besluit de Raad dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar dat land omwille van zijn eerdere beweerde problemen.

4.5. Waar verzoeker verder verklaart vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt in navolging van de commissaris-generaal dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Honduras, niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Honduras en er wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dit neemt niet weg dat er in de Hondurese samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Hondurese overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. De door de partijen bijgebrachte informatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Hondurese samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat het geweld tegen LGBT-personen gepleegd wordt door bendes, door ordehandhavers en zelfs door eigen familie. Onder-rapportering wegens angst voor discriminatie en geweld van ordediensten en straffeloosheid vormt een probleem. Hoewel er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen, werden er ook verschillende positieve maatregelen genomen om de LGBTI-gemeenschap te beschermen. Dankzij het werk van LGBTI-organisaties en -groepen, werden discriminatie en haatmisdrijven tegen personen omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit in 2013 in de strafwet opgenomen. Er bestaat verder een

gespecialiseerde onderzoekseenheid bij de politie die zich toelegt op het onderzoek naar geweldsdelicten tegen LGBTI-personen en andere kwetsbare groepen. In 2016 werd het platform 'Access to Justice Board' opgericht om de dialoog tussen deze organisaties, de nationale autoriteiten en internationale vertegenwoordigers te bevorderen en strategieën vast te leggen om de discriminatie en het geweld waarmee de LGBTI-gemeenschap in Honduras wordt geconfronteerd te voorkomen en erop te reageren. Voorts blijkt uit informatie dat met de verkiezing in 2021 van een homoseksuele man in het parlement en een presidente, Xiomara Castro, die de situatie van de LGBTI-gemeenschap ter harte neemt, er sprake is van positieve geluiden in het politieke landschap. Er wordt ook een Pride Parade georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de beschikbare landeninformatie kan de Raad aannemen dat LGBTI-personen een risico lopen op vervolging door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking en is hij ook van oordeel dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personen uit Honduras met grote voorzichtigheid moeten worden onderzocht.

Evenwel kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat het homofoob geweld en discriminatie dermate systematisch zijn dat elke homoseksueel in Venezuela a priori omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Van een groepsvervolging van LGBTI-personen in Honduras is geen sprake. Wel blijkt uit de informatie dat transgenders, en in het bijzonder transvrouwen, een bijzonder risico op geweld lopen. Verzoeker geeft evenwel niet aan transgender, laat staan transvrouw, te zijn.

Aldus kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft, waarbij tevens rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat een verzoeker ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer. De verzoeker moet bijgevolg op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de Eligibility Guidelines voor Honduras van juli 2016, waar het stelt dat beschermingsverzoek van een lid van de LGBTI-gemeenschap moet worden beoordeeld "*depending on the particular circumstances of the case*" en dat zij "*may be in need of international protection*". Dit bevestigt dat niet iedere homoseksueel in Honduras het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Door bepaalde bevindingen van de in het administratief dossier vervatte landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt om (verdere) problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z, punt 76). De Raad stelt evenwel vast dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn homoseksualiteit altijd al een onderdrukt leven moesten leiden en zijn geaardheid niet kon beleven. In de bestreden beslissing wordt terdege bemerkt: "*U gaf tijdens het interview op de DVZ nergens aan problemen te hebben gekend of een vrees te hebben omwille van uw geaardheid. Op het CGVS wordt u gevraagd of u ooit problemen heeft gekend omwille van uw geaardheid waarop u verklaart dat niemand op de hoogte was van uw geaardheid (CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw precieze vrees bij terugkeer geeft u aan te vrezen dat u niet aanvaard zou worden en dat u uw homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. U voegt toe dat u lastig werd gevallen op het werk. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u beledigd werd omdat u zich niet macho gedroeg (CGVS, p. 21). Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging.*"

In de mate dat u aanvoert dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid niet kan verwachten dat hij die geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men in casu evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet om verdere problemen te vermijden, blijkt uit wat volgt niet dat u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield. Er kan immers opgemerkt worden dat u verschillende romantische relaties heeft gehad en eveneens verschillende seksuele contacten met andere mannen (CGVS, p. 19 en 20). U woonde tevens samen met uw partner K.(...) in Honduras. U ging vaak uit eten met K.(...) in restaurants (CGVS, p. 19). De moeder van K.(...) was op de hoogte van uw relatie en steunde jullie hierin. Zo hielp zij jullie aan een appartement te geraken wanneer de huisbaas haar vroeg of jullie wel degelijk neven waren zoals jullie zeiden (CGVS, p. 20). Op het werk ging u om met vrouwen die een vermoeden hadden dat u homoseksueel bent en daar geen problemen mee hadden (CGVS, p. 21). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u fysieke agressie meemaakte in Honduras omwille van uw geaardheid. De vaststellingen dat u beledigd werd door uw collega's omdat u zich niet macho gedroeg zoals hen is onvoldoende ernstig om als vervolging beschouwd te worden."

Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij zijn seksuele geaardheid in Honduras met een zekere mate van vrijheid kon beleven, getuige daarvan zijn relatie van acht jaar met K.

De Raad merkt ook op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Honduras ooit werd gearresteerd of mishandeld, geheel werd verstoten door zijn familie of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid.

Hij haalt verder doorheen zijn relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zoals reeds gesteld, het is aan verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Honduras te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere algemene verwijzing naar de algemene situatie voor LGBTQI-personen in Honduras, zonder concreet in te gaan op zijn individuele omstandigheden.

Het geheel aan verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Honduras, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid niet concreet aannemelijk maakt.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Honduras zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Honduras:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Honduras werd de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras” van 27 juli 2016 in rekening genomen en de “Country of Origin Report. Honduras.” van juli 2019. Uit deze informatie blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegerelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde

misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtelijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïsoleerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras" van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat

de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES